

EL BORINOT

Any III - Núm. 64
12 febrer 1925

Subscripció:
Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

- Escolteu: voleu dir que «vins» s'escriu amb «b»?
- Home: és que ara la pintura és fresca; espereu que sigui seca.

Establiments MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

RAMON SUNYER
 JOIER
 Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813-S. P.

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÁSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES
 PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - **PILOTES I JOGUINES TOT GOMA**
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS

PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

<p>CARRER DE FERNANDO
 24 i 26. Sastre, modisto i Camiseria-BAS I TARRIDA
 » 33. Gavineria.—AMERICAN MACHINE.
 » 34. Institut Musical.—Acadèmia Ardevol.</p> <p>CARRER CORTS CATALANES
 Núm. 614. Peleteria «LE RENARD».
 » 460. «Bombeta Minerva».—Radio-Telefonia.</p> <p>CARRER CLARIS
 Núm. 102. Blau Catalunya.—J LOPEZ LLAUDER.</p> <p>CARRER DE TALLERS
 Núm. 72. CASIMIR VICENS.—Ceràmica i rajoles.</p> <p>CARRER PRINCESA
 N.º 49. BAR ALBAREDA</p> <p>CARRER MUNTANER
 N.º 65 Ribas i Ferrer. Bib. Regina <i>Noveles escullides</i></p> <p>CARRER CONDE ASALTO
 N.º 15. Mobles a plazos i comptat.—JOSEP MACIÀ.
 » 95. «LA CORONA» Braguers, Vies urinàries.</p> <p>CARRER BOTERS
 N.º 4 F. MONFALCÓN. Tapisos pintats i oleografies.</p> <p>CARRER DEL CALL
 N.º 1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
 » 9. Llaneria y Sederia.—CASA PUIG.
 » 17. Sederia y Llaneria. Trémola.
 28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.</p> <p>CARRER DEL PI
 2 i 4 Raspalleria Moderna — FERRÁN MAURI.
 » 7. Vels i Mantos.—ANTIGA CASA SALA.
 » 11. Articles de Pell.—J. SAUCH.
 Núm. 3. 2.º SASTRE.—L. MIR.
 » 14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
 » 14. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO.</p> | <p>CARRER BALMES
 RADIO-ELECTRIC. Manufactures, Balmes, 126.</p> <p>RAMBLA DE CATALUNYA
 N.º 124 Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.
 » 15. Pelleteria «La Siberia».—J. TICO.
 » 20. Perruqueria.—J. MAYMO.
 » 42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.</p> <p>CARRER DE LA BOQUERIA
 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.</p> <p>CARRER CORRIBIA
 N.º 2 1.ª Lligas i Tirants CATALONIA</p> <p>CARRER VILA-VILÀ
 Núm. 66. Palla i Aulfals JOSEP CATALÀ</p> <p>CARRER PORTAFERRISSA
 N.º 22 Gavineria i perfumeria.—VDA DUCHEIN.
 » 25 Camiseria A. B DE CORNELLA</p> <p>CARRER AMPLE
 Núm. 14. Braguers i envenatjes PALAU els millors</p> <p>CARRER ARIBAU
 N.º 29 i 31 Perruqueria ENRIC SORIGUE</p> <p>CARRER FONTANELLA
 N.º 18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SALAT.</p> <p>CARRER JOVELLANOS
 Núm. 4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo.</p> <p>RONDA SANT ANTONI
 N.º 60. OLLA EXPRESS —Detalls a Import Acar.
 » 76. Billars patentats Xifré.—«LA ACTIVA».</p> <p>CARRER SALMERÓN
 N.º 140. Articles fot. i radio —V. CALDÉS ARUS.</p> |
|---|--|

Radio-Telefonia i Electricitat

Taller electro-mecànic
 Llum-Força-Calefacció

Pere del Valle

Corts Catalanes 580
BARCELONA

A totes les llibreries

LA VIDA DE LLATZER DE TORMES

2 pessetes

UNA INTERVIU

—.....?
 —.....?
 —.....?
 —.....!
 —El senyor Sánchez?
 —Servidor...
 —Ah caramba, es usted? Muy bien, muy bien.
 Soy un repòrter de EL BORINOT...
 —D'el Borinote, n'he sentit a parlar molt.
 —Però, és que parla vostè el català?
 —Sí, senyor; el parlo i l'escric perfectament.
 —Perfectament...
 —.....?
 —Ja veurà; venia perquè m'informés un xic sobre la marxa de la seva "Asociación de claquistas"; segons tinc entès, vostè n'és el Director.
 —Mi Asociación? Es una cosa excelente...
 —Però a on va amb aquestes mans tan inflades?
 —Si, mireu; són conseqüències del treball...
 —.....?
 —Que si dóna, pregunteu? Es una bota de Sant Farriol; però, això sí, quan no raja, no treballlem... Compreneu?
 —Ah, ja! Es a dir que si no plou... no piqueu... ni crideu... eh?
 —Ni més ni menys.
 —I voleu dir que hi ha feina?
 —Regular... Segons on es troba la "Compañía". Ara fa moltes "tournées" *

oh! i sort en té; si no, no sé pas com s'aguantarien drets. Ells no menjarien... i nosaltres... no cal dir-ho.

—.....?

—Allò que ens rebenta és que hi ha pocs teatres... Ara.

Es un lloc que dóna poc això.

—Tot és a causa de què a Madrid hi ha poques sales d'espectacles?

—Jo suposo que si. Ah! però allà on ens guanyem més la vida és a Barcelona. Hi ha tants "teatres" i "cines" per cultivar i per fer lluir les nostres mans. Oh! Es la ciutat més bonica, nosaltres no podríem viure sense ella...

—Però, ho deuen tenir de pagar molt bé; perquè això de picar de mans sempre, encara que l'"obra" sigui una porqueria és molt aburrit... i cansat...

—Segons la "Compañía". N'hi ha que donen deu pessetes per cada sessió, i n'hi ha d'altres que en donen quinze... depèn de la posició de cada una.

—Si, que paguen bé...

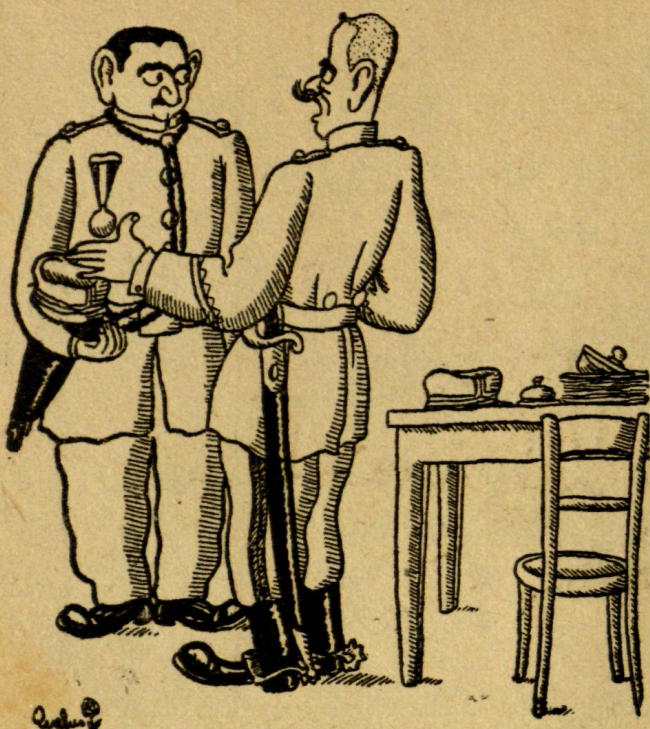
—Ah! Sort en tenen o sinó... pobres "compañies"! a hores d'ara ja serien al cel... o a l'infern, Mare de Déu!...

—.....?

—.....!!!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

JORDI DEL VAL

Prefecte:—I per què no el perseguia per dins de les obres?

Poli:—Perquè a la portalada deia: "prohibida l'entrada".

Una protesta contra la mort o qui sigui

LA mort i els seus explotadors s'han decidit a entristir-nos un xic més la vida; aquesta vida ja tan trista de si! posant-nos davant els ulls un record de nínxol i fosa esgarrifós.

Puix botigues abans reflexades poc o molt per l'alegria se són trocades com per art d'encantament, de conjur màgic d'encantador de Quixot, en unes funeràries i unes neotàfies i altres de més tètriques noms fatals. On abans darrera taulell de "colmado" o de betes i fils hi florien aquells idil·lis extrets (està clar) d'essència de blanc d'Espanya i terra d'escudelles, aquelles riallades de minyona de quart pis i on el ditet mal intencionat acababa de fer la lliura, on de rialles en rialles el metre es converteix en 85 cm., i allí on també s'hi confonien en mig l'ambient de taverna els drings de les culleres al topar contra les plates d'arròs amb algun que altre renec que eixia de

la resseca gola d'un carreter a l'apuntar d'un glop un got de la "dolça", ara se n'ha tret el casticisme maquiavèlic que en posseïa, i enlloc de les botifarres o de les ampolles d'aigua mineral i les puntes d'encaix s'hi ha posat un pedestal, sobre d'ell un gerro que vol fer bonic amb unes flors ben mortuòries, una taula de ministre amb un llibre ben gros al damunt per a servir la clientela, dos sillons i dues cadires i uns quadros funeraris representant fantasies de marques fúnebres, llum escassa i un empaperat de color sèpia fosc amb alguna fulleta groga, esmortuïda, desanimada...

Darrera la taula invariablement tindrà de ser-hi un senyor o una senyora grassets i vermells de cara. Miren la gent que passa amb un ironisme formidable, exaltant el ciutadà que veu en aquella mirada un avís que ni tan sols no vol pensar tampoc per no arribar a casa seva més trist i neurastènic que una de les "rimas" de les de Gustau A. Becquer.

Tanmateix en veure un representant d'aquesta mena d'explotació tan impassible i serè no és cosa de riure.

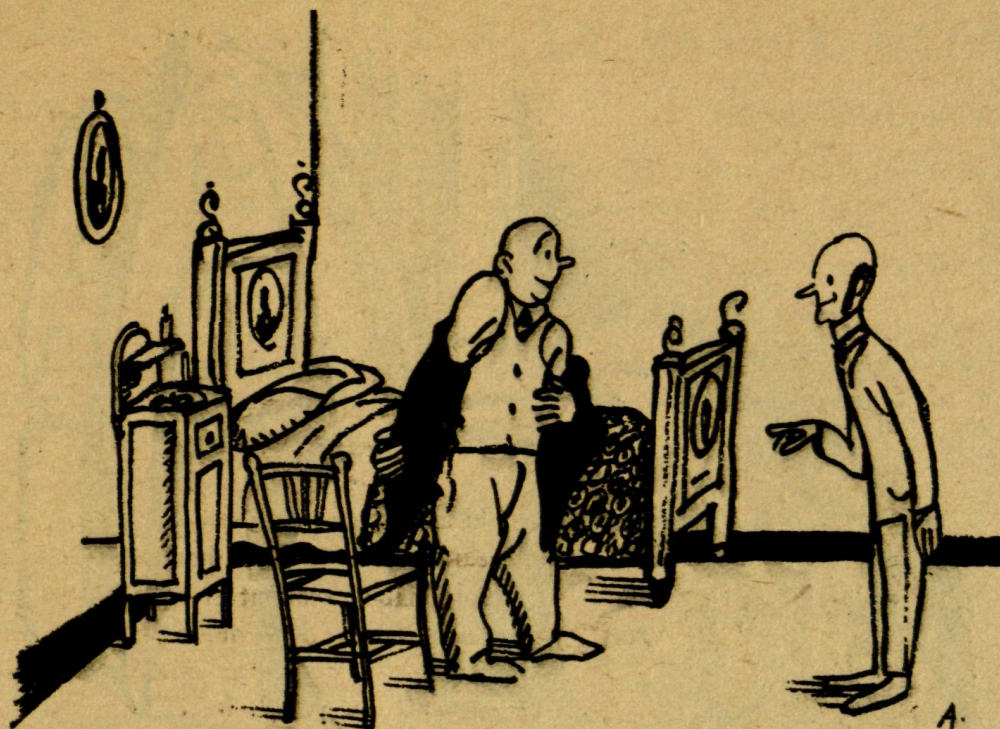
Si passem per davant de tal llòbrega societat i pensem que algun dia irremissiblement tindrà d'entrar-hi algun parent nostre amb la nota de la nostra mida, ens fa escruixir i posar la pell de gallina.

Es, efectivament, d'un cinisme horrífic, el posar a l'aire lliure aquesta tomba viva engolidora de morts.

Un lloc com és el carrer, lloc desplegador d'energies i d'expansió relativa, no té dret a guardar dintre seu una negror d'aquesta mena, ja que es tracta de mort tindria d'ésser una cosa subterrània i invisible, puix cops hi ha que, prenent el vermouth o bé un doble en un "bar" i fixar-te que davant per davant tens una botiga d'aital calanya et fa extraviar els ulls i perdre el món de vista amb les conseqüents derivacions que potser poden portar aquestes dues coses i també mantes vegades el creuar-te amb unes "pompes" et fa arreconar momentàniament l'alegria i mirar amb simpatia un retir ermità o uns estudis monacals.

FERGUS

Client:—*I demà, per llevar-me?*...

Cambrer:—*Estigui tranquil: toqui el timbre i vindré a despertar-lo a la carrera.*

PERDRE L'HORA

TAN mateix és més fàcil de perdre l'hora que no la gorra. Ningú no pot dir que mai no hagi perdut el tren, la capsa dels llumins, o bé l'*oremus*. Per la facilitat de perdre l'hora, doncs, hom perd el temps i, qui diu el temps, vol dir la paciència i, a voltes, els diners i tot.

Perdre per perdre, tant se val que perdem una estoneta amb la més bona intenció de que els benivolents llegidors rumiïn ço que millor els plagui pertocant a la incògnita del modisme anglès "el temps és or".

En són molts d'humoristes, els homes del nord; acostumats com estan a comptar l'or a lliures tot ho pesen i calculen a llur conveniència, per bé que el restant de la humanitat dissent dels preceptes anglesos, car ha preferit sempre una hora bona a dues de dolentes, pensant—i ho pensa bé—que la vida és curta i un dia, per qualsevol futesa, hom pesa a pretèrit, abandonant el present i el futur.

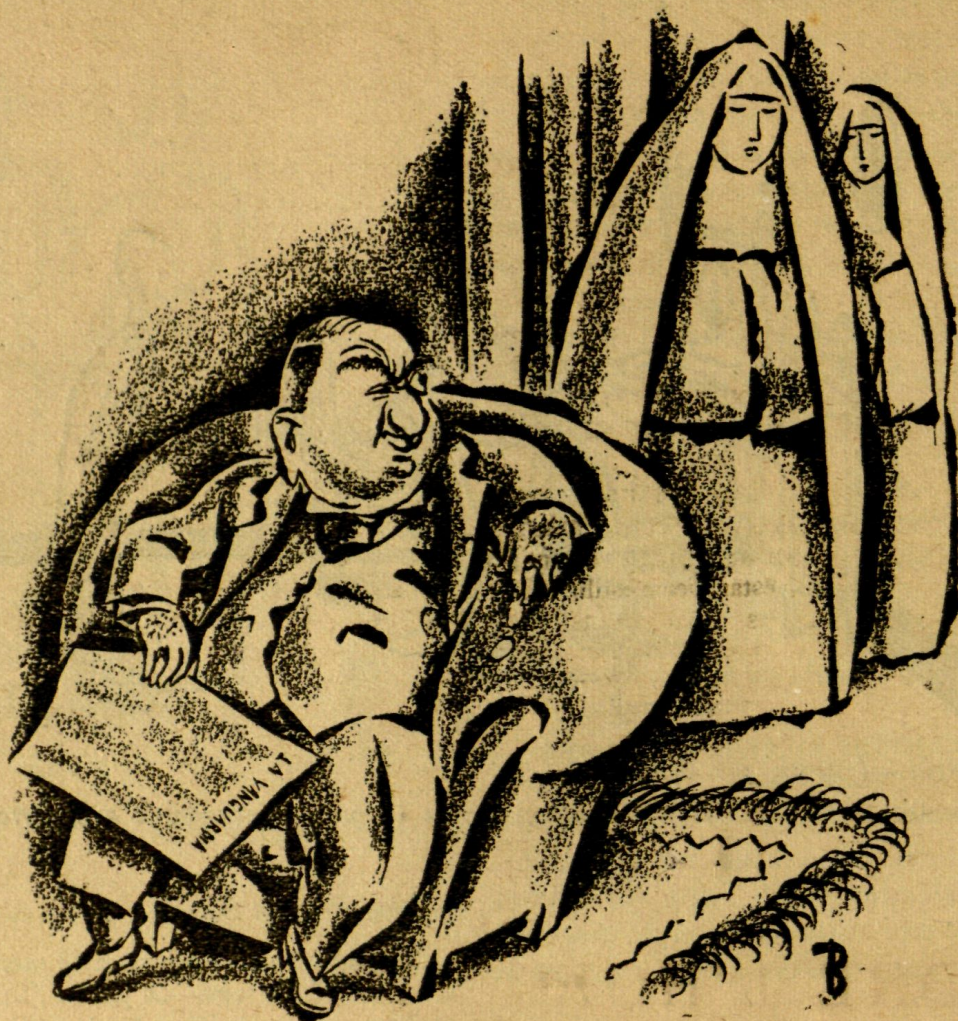
Es millor renunciar a certs egoismes, doncs, per lliurar-nos a les generositats, car ultra d'ésser més saludables i lògiques, són més adients per poder passar la nit en un son. Tractament que, en dir dels savis, excel·leix en la recuperació de les forces perdudes matant el temps o l'aranya, no essent-nos possible matar porc.

Casualment un nostre amic té escrit un tractat versant d'aquest tema—de perdre l'hora, s'entén—confiant que el seu llibre ha de produir una revolució en el camp psicològic. Ens diu com desfà el principi, fins suara tingut per axiomàtic, que "res no es crea ni res no es perd" demostrant el contrari en moltes coses, principalment, les que tenen relació amb la memòria, l'enteniment i la voluntat.

Diu que aquestes tres potències, filles legítimes i naturals de tot home ben fet, es perden per diverses causes, comptant-hi la beguda, la supèrbia, la banalitat, l'odi i altres més que—com diuen molts oradors mitinescos—fóra prolixes d'esmentar.

Tot amb tot, es veu ben clar com es pot perdre l'hora de l'oportunitat, l'hora de la sort; àdhuc les dones grosses, passat cert temps de la gestació, diuen que han perdut l'hora.

Nosaltres, però, tenim interès a no perdre-la, havent-nos proveït d'un cronòmetre d'aquells que, ultra assenyalar les hores, minuts i segons, marquen les setmanes, els mesos i les llunes amb els eclipsis corresponents. Val a dir que per no perdre l'hora ens exposem a perdre molt temps, consultant aquest fòtil que, un dia o altre ens deurà assenyalar aquella hora tan somniada de pendre estat—ei! suposant que no haguéssim perdut el cap i la xicota.

ELS GRANS SENYORS

El senyor:—Una altra vegada? fa un any, ja vaig donar-los un duro.

TIPUS I TRIPES

L'AIGUA

L'AIGUA és un element generalment líquid, per ço, quan hom llegeix quelcom del "líquid element", sap per endavant que es tracta de l'aigua, i no se'ns acudirà mai que es vagi a tractar del vi o de la llet; encara que aquests líquids, sapiguem tots que contenen una quantitat d'aigua veritablement tramposa i antipàtica. De líquids n'hi ha molts, moltíssims, també abunden força els elements igualits incapaços de veure dins l'aigua clara.

A Barcelona l'aigua escasseja. Però, creieu que no durarà gaire. Es tracta de pujar al cim de la muntanya de Montjuïc aigua de la mar. Ja veureu que bé que anirem, car la idea està fonamentada en fer economies. Les aigües purgants, si més no, s'abaixaran de preu. Hom instal·larà un museu Ictiològic i Oceanogràfic, però, això és cosa de

"L'Aquàrium del Xipreret" que amb la seva competència ja ens en farà cinc cèntims.

Jo, el dit museu Ictiològic, no l'instal·laria pas, ja n'hi haurà prou amb les clavegueres que amb l'aigua de la mar, segurament, variaran d'habitants en qualitat i quantitat.

ELS FLEQUERS I ELS VAQUERS

Una vaca i un pa, no s'assemblen gaire, però, si reflexioneu, encara que no sigui molt, molt, profundament trobareu alguna semblança psicològica. La vaca té un tall comestible que en diuen "crustó".

Però, no és això ben bé; la semblança psicològica cal buscar-la en els homes que tracten en vaques (a voltes grasses) i amb els que fan pans (a voltes de tres quilos) que degut a la psicologia popular, la meitat dels que faran esdevindran durs abans de vendre'ls.

PEP GAR.

INDISCRECIIONS

La nostra Exposició

ELS ACATAMENTS DE L'ADRIA GUAL

Més exemplars rebuts

FET i fet, què restarà, què restaria de la vetllada de l'Ateneu a l'Angel Guimerà, si no l'amor que ja dúiem al mestre? Fora els pits de les camises tan blanques i emmidonades, i els fracs de punta ben tallats amb què els nostres intel·lectuals quan volen saben distingir-se, què en restaria, què en restarà?—Així parlava el diabló del tantmenfumisme i de la critiqueta que no passa de la categoria d'estisora de portera, encara que s'instal·li en llocs cultes.

I bé, diem nosaltres: almenys restaran els acataments de l'Adrià Gual, que val la pena d'assenyalar. En la discussió entre aquells qui estan pel "tal com raja", i els qui estan per l'estilització o "gentilització" de les formes, nosaltres ens decanem als últims. Els acataments, les elegants corbatures de l'Adrià Gual ens hi acabarien de fer el pes, si en dubtéssim.

No direm pas que els altres respectables senyors que prenen part a la vetllada fessin mancament a bona forma, ans al contrari es comportaren amb un amable to distingit i de confiança.

Que aquelles elegants corbatures d'acataments són "poses" estudiades, em dieu? Bé, entenguem-nos; en això de les "poses estudiades": pot haver-hi una "pose" estudiada en el sentit de posar una atenta cura a evitar la brusquedat del gest i la desarticulació del moviment, tractant d'eliminar en el "tal com raja" allò que moltes vegades raja inharmonícament; això ens sembla que mereix elogis; pot haver-hi, encara, la "pose" estudiada en el sentit no solament d'evitar les espontaneïtats inharmoniques, ans també en el sentit d'anar a cercar intencionadament un determinat gest rítmic i graciós; i això entenem que no sols no mereix blasme, ans al contrari, expressius elogis, també.

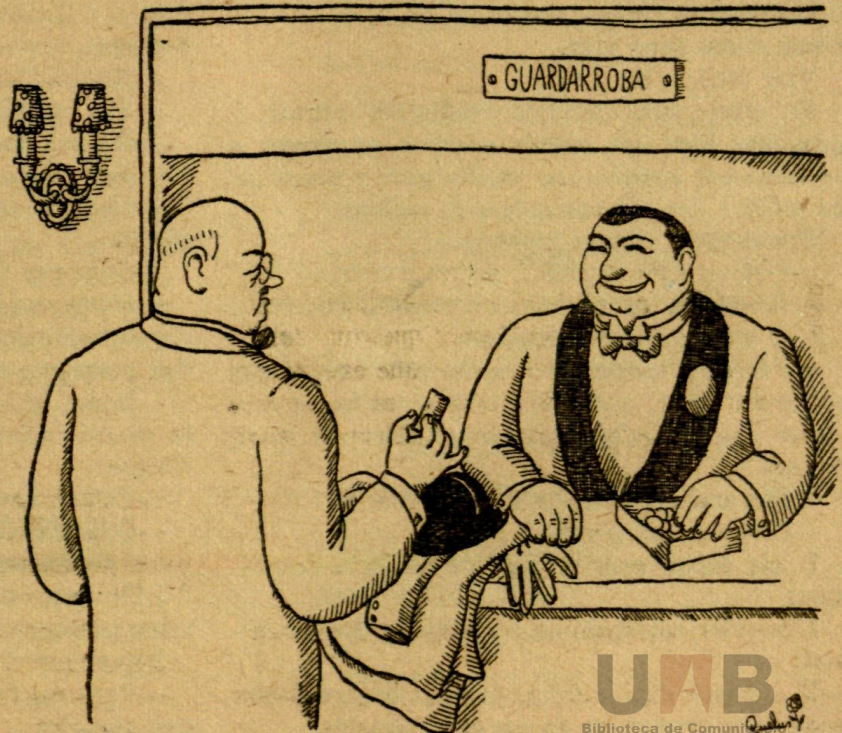
I després: que per ventura no hi ha una "pose" estudiada del "tal com raja"? Ah, cal anar amb molt de compte amb aquesta "naturalitat"! Ens recorda la d'aquells individus que "tot naturalment" fan veure que no s'adonen que al tramvia hi ha una senyora o una noia dreta, per no cedir-li el lloc.

TAF

Seguim rebent d'amics interessants exemplars de publicacions que han sortit a Catalunya, de cent anys cap aquí, escrits en qualsevol llengua, per l'exposició que estem organitzant per a temps oportú.

La llista que a continuació donem és gairebé exclusivament de publicacions actuals, i la gran majoria de Barcelona:

El Cultivador Moderno, El Viajero, Mujer y Madre, Vida Olesana, Art Novell, Pàtria (de Manresa), El Perú, Alegria, Aires de la Conca, Libertas, El senyor Canons, Butlletí de Santa Maria de Col·lell, Lecturas, Prisma, Poble Nou, Lo pregoner, Nostra Revista, Bolletí de la Societat Arqueològica Luliana, Boletín oficial de la Mutua de defensa, La Ilustración Filatélica, Or i Flama, Orion, Boletín Aragonés, Los alcoholes y sus derivados, Butlletí de l'Apostolat de Missions i Exercicis i Obres Auxiliars, Bolivia, El Cine, U. V. E., Automóvil Comercio, Sports, Catalunya Artística (any 1900), Boletín del Centro Social de Beneficencia de Belén, La Gralla, Butlletí Bibliogràfic Català, Aurerà!..., Cultura Cristiana, El gran diario, La Veu de Sabadell, Boletín de la Sociedad Protectora de Animales y Plantas de Catalunya, Boletín del Hospital de Niños Pobres de Barcelona, La Unión Católico-Femenina, Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya, Coses de Catalunya.

UAB
Biblioteca de Comuni
i Hemeroteca General

—Em trobo a mancar el meu bastó amb puny de plata.

—Això rail! potser demà podrà arregar-ne un amb puny d'or.

UNA IDEA LLUMINOSA

Aquest matí, he rebut la visita d'una pinta estranya... un inventor!

Us plauen els inventors? Jo m'hi bec el seny, àdhuc quan no inventen res, que és el cas de gairebé tots els inventors.

M'agrada llur idea fixa, el foc que brilla en les seves ninetes, llur vestir malgirbat.

Quant a idea fixa i ninetes brillants, aquest bon home entrava bé en la tradició, però, és sobretot en matèria de anar malgirbat que sobrepassava tot el que jo havia vist fins ara.

Un botó de l'abric cordat com per atzar en un trau de l'americana i recíprocament.

Era d'allò més pintoresc.

... ..

L'home entrà a casa meua, com el vent.

—Bon dia—digué.—Com està?

—Si fa no fa com ahir—vaig respondre.—I vós?

—No em coneixeu?

—Jo? No pas del tot.

—Ah! volia dir, és que no m'he afaitat, encara... després, també, vós no m'havíeu vist mai.

Sense fer observar al bon home que en rigor aquesta darrera raó bastava, vaig informar-me del motiu de la seva visita.

—Jo sóc inventor, senyor—em respongué convençut.

—Ai, diable, ho he endevinat.

—Vinc a vós perquè sé que sou un xicot intel·ligent, instruït i sabeu prescindir del diner quan es tracta d'una bona idea.

Vaig inclinar-me.

En efecte, sóc un xicot intel·ligent, instruït; i, quan una idea em sembla pràctica, enginyosa o senzillament atrevida, no vacillo gens a sacrificar un milió o dos per portar-la a la realitat.

Bruscament, l'home reprengué:

—Què us estimeu més... podrir o cremar?

—Perdó, feu fo, un xic enfarfat... podrir?...

—O cremar... Apa, responeu.

—Per Déu, senyor, la idea de podrir no té per seduir-me gaire; quant és a cremar, us he de confessar que no m'hi sento irresistiblement atret, per ara?

—Per ara, ja; però quan sereu mort?

—Oh! quan seré mort!...

I vaig deixar anar un gest de perfecte desèiximent.

L'inventor continuà, en un estil un bon xic trivial:

—Si... podrir dins la terra, és força desagradable; però ésser cremat, no és pas gaire graciós.

—Però...

—No hi ha però. Jo he inventat un procediment que desbanca la cremació i la inhumació. Jo subs-

titueixo tot això per... la *inacració*! Geem! la *inacració*!

—No són pas bestieses!

—No us burleu de mi abans de saber de què va.

—Us asseguro, senyor...

—Deixem això... Vós sou mort, oi?

—Ep! a veure...

—Es una suposició... Vós sou mort, em porten el vostre cos, el fico dins el meu forn...

—Però això és la cremació...

—Permeteu!... El fico dins el meu forn, un forn particular de la meua invenció, i l'asseco. L'asseco. Ho sentiu bé? L'asseco. No el coc, ni el rosteixo, ni e lcremo, l'*as-se-co*. Es a dir, per evaporació li llevo tota l'aigua que conté... Sabeu, poc més o menys, la proporció de l'aigua en el cos humà?

—Us confesso que...

—Doncs bé, un vuitanta per cent, quatre cinquenes parts.

—Tant?

—Sí, senyor, tant; així Napoleó I, que és el vostre Déu, com si diguéssim...

—Jo no us he dit mai...

—No m'interrompeu... Napoleó I del qual vós feu un Déu pesava vuitanta dos quilograms; representava prop de seixanta cinc quilos d'aigua. Així, per vuitanta dos crits de *visca l'emperador* engegats, deveu comptar-ne seixanta cinc que s'adrecen a l'aigua pura. Heu's aquí les grandeses humanes, heu's-les aquí bé!

—Materialista!

—Sóu casat?

—No pas per ara.

—Teniu una amada?

—Una amada... és molt dir, però, sí, tinc una xicota.

—Quin pes fa?

—Home, no l'he pesada mai, però puc dir-vos aproximadament... A veure... no és gaire grossa, deu pesar cap a cinquanta quilos.

—Doncs bé, deixeu-me dir-vos que, l'objecte de la vostra idolatria comporta uns quaranta litres d'aigua.

—Calleu, em disgusteu!

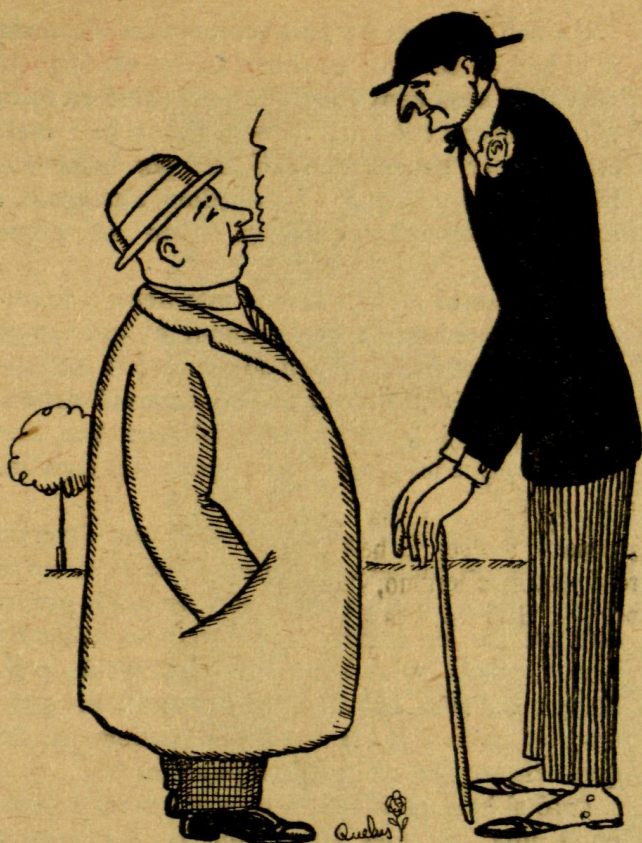
—Quaranta litres d'aigua! em sentiu... cent seixanta petricons.

I l'inventor pronunciava aquests mots: cent seixanta petricons amb un tò de menyspreu de no dir.

Reprengué ràpidament:

—Però em farfeu perdre el temps amb les vostres històries... tornem a la meua invenció: Quan el vostre cos és enterament assecat, el trempo en un líquid de la meua composició a base d'àcid ajòtic que el transforma en matèria explosiva anàlega

La qüestió del Celibat

EL LICEU SE LA PASSA NEGRA?

—Què passa al Liceu? Què passa al Liceu?

—Res: qüestió de "pase"; i és que hom no vol que passin certes coses que passen.

—I els altres què hi diuen?

—Oh, els altres callen i passen.

al cotó-pólvara. Hom no ha de fer més que encendre'l... Pff... fff... ttt!... Una flamerada brusca... una gran fumerada blanca que s'enfila cel amunt, i és tot! Què us sembla la meva idea?

—Lluminosa.

—Però això no és tot. En lloc de transformar el vostre cos en simple explosiu, puc fer-ne un castell de focs artificials complet, petards, bengales, sols, etc., etc. Per les famílies pobres, m'encarrego de transformar, pel preu de trenta pessetes, a l'estimat difunt en bengales de tots colors. Per dues mil pessetes, en faig un castell de focs artificials de primera classe amb figures al·legòriques.

—Superb!

—Més encara...

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

—Sí; La cosa és molt seductora; però pel meu cos personal, prefereixo esperar.

L'inventor prengué el seu capell i se n'anà, furios.

—Què voleu! No tinc cap pressa.

A. ALLAIS

Segons vaig llegir a la premsa,
el govern estudiarà
de posar un impost directe
als que no es volen casà.

No hi ha mesura més justa
que hagi pres el Directori,
d'anar contra el celibat
afavorint el casori.

Veieu bé els avantatges
que pot portà a la Nació,
a l'erari, mils pessetes,
i el cens doblat, si més no.

Es una bona pensada,
de resultats molt més grans!
que no quedi una tieta,
ço que es diu per vestir sants!

Que no resti sense càstig
qui refusi el sant precepte
—creixeu i multipliqueu's—
enteneu bé aquest concepte.

Així política llorda
deixarà el clero de banda
perquè sempre per casar-se
hi haurà gent esperant tanda.

Les dones d'ací endavant
blanques, morenes o rosses,
convindrà que siguin mares
de nou xicots i tres mosses (1).

Si amb el temps moguessin guerra
encar que fos Alemanya,
tenint guerrers a milions
qui podria vèncè Espanya?

Fora solters enredaires!
fora faunes d'ocasió!
o desfer-se de pessetes,
o portar la creu com jo!

(1) Això almenys.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINÉS
— BARCELONA —

Ja la ballem

A VUI tinc ganes de mirar si podré fer passar un article que moltes vegades els duaners hi tindrien que veure perquè segons per qui, el ball és un article de contraban. Es a dir, que sens pensar-m'ho, em veig convertit en paquetaire.

Ben mirat, però, es veurà que sóc un burot d'aquest contraban que no té duaners que el decomisin, ja que vull donar l'alerta contra del ball. Ara m'assalta un nou dubte: si *censuro* el ball, ¿no creurà el Sr. Censor que usurpo ses atribucions?

He dit que el ball és article de contraban i ho sostinc i no tracto de fer-lo passar. El que vull fer passar és el present article, no el ball. Aquest, en tot cas, voldria que passés a la història.

Em sembla que m'he posat ben bé al mig del ball, de manera que no sé pas si en podré sortir, perquè si el ball no m'ha agradat mai, veiam com en surto d'aquest ball. Vegin si n'estic poc agradat del ball que quasi no puc conjugar cap temps del verb ballar. Tinc una vera aversió als mots *ballo, he ballat, ballaré*, etc., i seguiré avorrint-los si Déu em conserva llogat el pis de dalt.

La veritat, ja quasi em dol d'haver-me embolicat amb aquest article, però no hi ha més, som al ball, i hem de ballar, encar que no estiguem per músiques. Abans d'entrar en les interioritats del ball, primerament esbrinarem de quantes classes n'hi ha. El ball de més *campanilles* és el ball d'etiqueta així anomenat perquè tothom porta vestit nou flamant, i a vegades s'hi descuiden les etiquetes de la sastreria. Tothom hi va amb bona casaca i alguns la giren del revés, car són gent que ho tenen per costum girar-la sovint, i veureu que ballen amb més *gravetat* que el plom, malgrat ésser de suro.

Un ball que està llargues temporades de moda és el ball de bastons; no sols el ballen els xiquets de Valls i altra gent en nostra terra, sinó en totes parts d'aquest món de mones. Es un ball molt especial, car generalment els balls per ballar-los bé, és necessari que els balladors s'*avinguin*, i aquest precisament comença quan no s'*avenen*.

Hi ha també el ball amb la més lletja i aquest és el que predomina generalment en els temps plujosos i emboirats; el ball de mascarons, excessivament freqüent; el ball de l'ou, atracció del dia de Corpus, i fenomen especialíssim que ens demostra que les coses buides qualsevol cosa les fa ballar.

El ball, segons els moralistes, és una diversió innocent, de manera que diuen que en si no té res de dolent i tenen raó. Jo may no m'he pensat que fer anar les cames, fer reverències i saluts i vestir-se amb trajos llampants sigui res de mal. En prova d'això, pel carrer veiem sovint els gitans fent ballar l'ós i la mona i no podem pas dir que estiguin perjudicant la humanitat.

Però el ball, ¡ai fillets! si en si no és res dolent, porta una cua més llarga que la del mateix Barrufet en persona i aquesta eua és la que fa ésser dolent el ball, particularment els d'avui dia, car ja deia Temístocles: *Cosa que porta cua, bèstia és*.

¿Per què els homes joves, és a dir, els homes novells, tenen tanta afició al ball? Ells ho sabran. Potser per lluir el trajo nou, o per desfilars als sons de violada música o per escoltar paraules falagueres? ¿O és tal vegada per trobar pubilla amb diners o diners sense pubilla?

El que estic jo segur és que si el ball no portés cua no hi hauria tanta gent que balla, ha ballat i ballarà.

Això de que un home que es diu honrat, aprofiti la ocasió del ball per permetre's amb una noia honrada llibertats que en altre temps i lloc s'hauria guardat prou be de intentar, és característic de la moral ballable.

I no em digueu exagerat, que ja sabeu bé a què em refereixo sens necessitat de baixar a detalls repugnants.

M'he engrescat tant amb el ball, que així com els balladors, no pararien mai de fer anar les cames ni les ungles, sembla que tampoc jo pugui deixar la ploma, és a dir, que estic tan ficat en el ball que em sap greu de sortir-ne; però com que això ja comença a ésser massa llarg, si bé no molt dada la llarga duració de l'assumpte, vaig a fer un esforç per tal de no quedar-me al mig del ball, com es quedaran els balladors quan la balladora els planti.

Ella:—*Per Déu! invitar-me a compartir la seva pobresa! Francament...*

Ell:—*No, senyoreta, no: sóc jo que m'invito a compartir la seva riquesa.*

ELOGI DE LES METRISTES

EL BORINOT que ha zumzejat les excel·lències de les nostres modistes, mecànografes i telefonistes, mancaria als seus deures d'insecte distingit si negligís de cantar les gràcies d'aquestes noves flors de rara bellesa que anomenarem "metrístes" i que tothom les anomenarà igualment, des d'ara.

De celles estilitzades, llavis breument tocats de robí, manicura discretíssima, les metrístes us esguarden sempre amb un immarcessible somris, bo i allargant l'estre perforador o recollint-vos el bitllet a la sortida. A voltes, amabilíssimes com són, es barallaran entre elles per veure quina és la primera de tenir la sort de foradar-vos la contrassenya, i hom no sabrà per quina decantar-se,

car tan bella us apar la número 63 com la número 64. I consti que no plagiem Josep Carner.

Plagiant, no obstant, un altre autor, direm que així com no hi ha rosa sense espina i així com les modistes gentils risquen de punxar-se el dit i les telefonistes eixerides d'agafar una enrabiada cada cinc minuts, les metrístes estan constantment al caire d'una pulmonia doble o d'una triple grip. Per això van totes abrigades, fent concurs d'eixarpes i bufandes amb tanta propietat que exhibirien les pells de càn Solsona amb més naturalitat que les models que s'escarrassen des de dalt de la famosa fustamenta de la Rambla de Canaletes.

Llaor a vosaltres, bufones metrístes, nou exhortament de la ciutat, que desafiant els corrents d'aire traïdores, enjoieu la tenebra del subtram, endolcint l'eclosió de la feina quotidiana.

SERGI

La noia:—No m'hi vull casar, no i no, amb aquest ximple.

La mare:—Noia no t'entenc, si jo hagués mirat tant prim tu no fores al món.

SETS I VUITS

Ara com ara, encara és veritat allò que: qui guanya primer s'escanya darrer. Veritat, futbolistes i amics dels Barça?

El Gran quilometropolità va a la baixa de tarifes. I és molt natural! Havent hom de baixar tant escales per anar-hi, era conseqüència obligada que baixessin les tarifes.

Ara haurien de fer una cosa semblant els tramvies; perquè encara que siguin unes muntanyes russes i fresques, ara aquest article, per l'època que som, van a donar.

Una princesa russa ha fet revelacions sensacionals a un periodista. Li ha dit que va ésser condemnada a mort pels bolxevistes. Poques hores abans de l'assenyalada per a l'execució, se li acut de posar-se a ballar unes danses exquisides davant el comissari del poble. Aquest es va deixar enternir per la bellesa del seu art i la féu passar d'amagatotis, i així es salvà.

Una cosa semblant serà allò que molts faran: ballaran i cantaran la palinòdia. Però no els ha de valer.

Festa magnífica al Palau de la Música Catalana dedicada a l'obra de cultura "Polytecnicum". Acte superb i grandios. Eloqüent testimoni de simpatia per la tasca cultural que "Polytecnicum" fa. Nosaltres no podíem mancar-hi. EL BORINOT es va posar les ales de les grans voladúries. Amunt!

Ja han començat les obres d'urbanització (!) de la Plaça de Catalunya; i tant que deien que no començarien mai!

"L'astuta dispesera" és la comèdia en tres actes que acaba d'estrenar al Romea En Pere Cavallé. En sap de fer trapaceries aquesta astuta dispesera; però que no se'n vani, el mèrit no és d'ella, el mèrit és del Cavallé que té una ploma alada i lleugera, i si vol astuta deu vegades més

que la mateixa astuta dispesera, que ja és dir tot. Encaixeu-la, company!

* * *

Gran vetllada a l'Ateneu a honor de Guimerà, bé. Una vetllada literària, a seques, bé; no una vetllada literàrio-musical, que duu el perill, una certa olor de carincloneria, bé. Francesc Pujols, Pompeu Fabra, bé. Josep M. de Sagarra, bé. Adrià Gual, bé. Lluís Via, bé. Josep M. Roca, bé.

Només que, tal vegada, el senyor Josep M. Roca va ésser una mica massa condescendent amb les seves aficions musicals.

I una altra cosa, encara; quan un hom va a prendre part a una vetllada literària, amb esperit de fer-ne una vetllada literàrio-musical, val la pena d'avisar; puix que nombre de gent que no van a una vetllada si és només que literària, hi anirien si sabessin que també és musical.

* * *

Es una singular coincidència. Les darreres obres que hom va fer a la Plaça de Catalunya també s'esqueien en temps d'interinitat ¿que ho recordeu? Aleshores era alcalde de Barcelona aquell home il·lustre, el senyor Pich i Pon.

Del balconet estant

ELS VETERANS

En aquest país nostre tothom forma, vells i joves, millor dit novençans i veterans; puix que en realitat de vells no n'hi ha, tots som joves: tots tenim el cor jove (quina sentència més profunda, oi?).

Del balconet estant, com vèiem ahir passar ramats de bens, vegem avui el pas de dos nobles barons, veterans de les lletres: Manuel Ribot i Serra i Apeles Mestres, amb dos esplèndids volums de poesies; el del primer un recull d'homenatge, tria feta per J. Costa-Deu i Joan Sellarès;

l'altre una versió al català d'un feix de poemes xinesos, des dels remotíssims fins als contemporanis.

Tirem sengles corones de llorer als gloriosos veterans.

ENCARA HI HA "MODOS".

Això era en certa població important. Diem que era important per tal com el mateix governador de la "província" celebrava conferències telefòniques amb el seu alcalde.

Era a l'hivern, pels volts de migdia. A la casa de la vila hi havia el carter, l'agutzil, el secretari, i per fi l'alcalde. Hom suposa que devia haver-hi passa de cadarns—com és ara—perquè el senyor alcalde, tot i trobar-se al seu despatx oficial, no s'havia tret la gorra.

Amb això, riing, pica el telèfon. El secretari aixeca, diu a l'alcalde:

—Vagi, parli a l'aparell.

—Jo? A mi? Qui em demana?

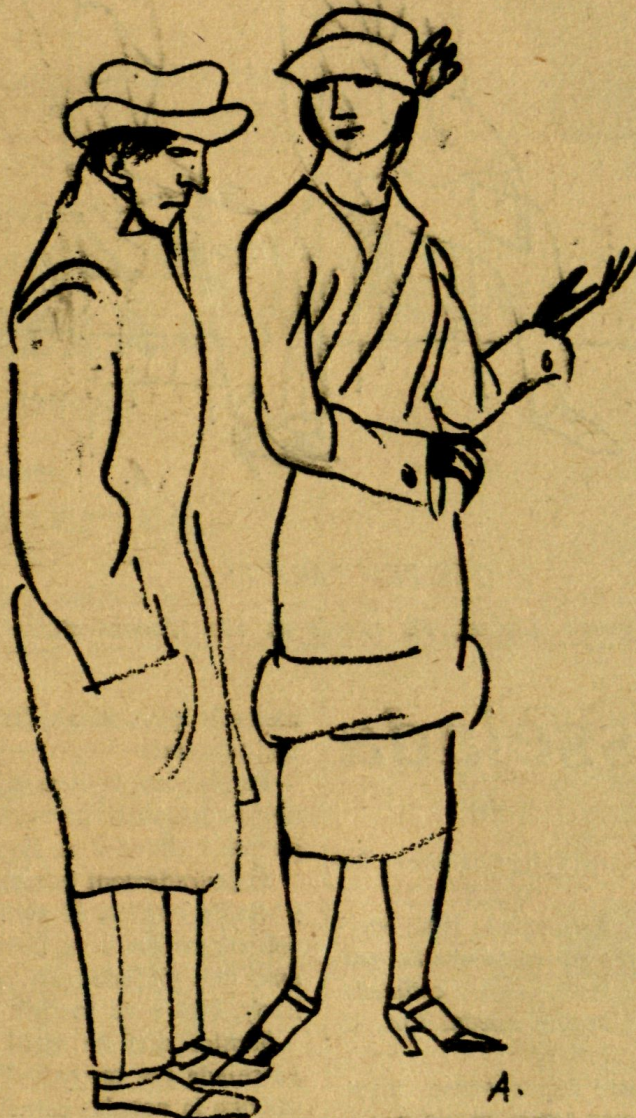
—El senyor Governador.

—Ell? Ell mateix en persona?

—Sí, ell mateix.

Aleshores, l'alcalde corre a l'aparell. Un pic és davant l'aparell, i abans de posar-se a enraonar, es lleva atentament la gorra.

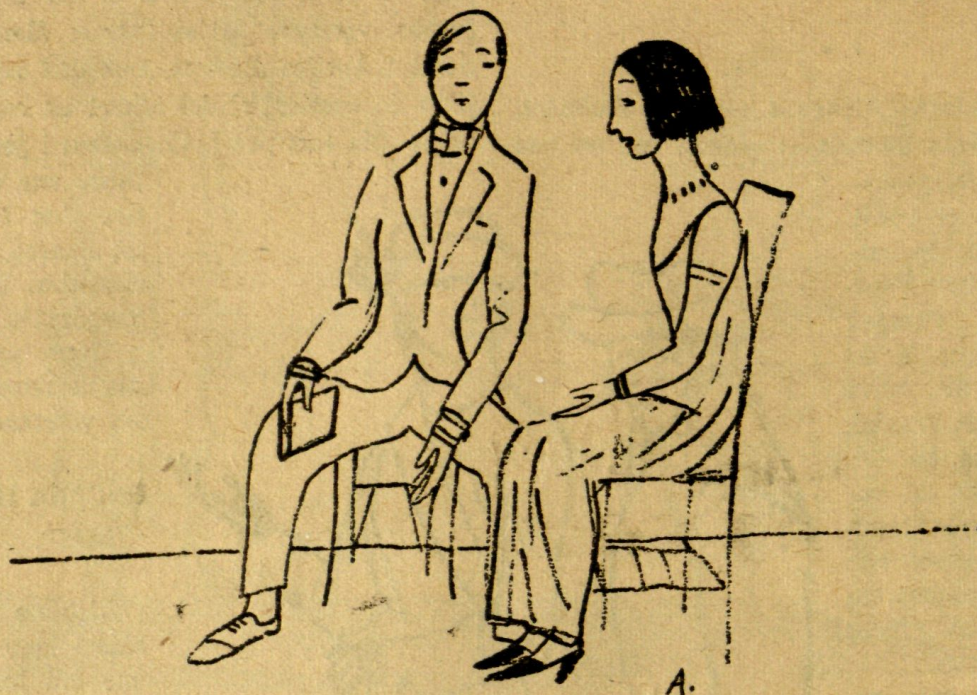
Encara hi ha "modos".

Ella:—*Quan un jove em fastigueja, li dic que visc lluny, lluny; cap allà més amunt de Vailcarca.*

Ell:—*I realment on viu vostè?*

Ella:—*Realment lluny; cap allà més amunt de Vailcarca.*

QUE FEM PARATS!

Desenganya't, Lluïset, els homes no han d'acontentar-se amb el vot.

Una passejada

HOM ha fet un gest heroic; així, hom ho diem. Sabeu què? Una passejada per la més florida de les nostres comarques. Hem visitat la terra vallessana tantes voltes admirada, per tants conceptes lloada, per tants motius estimada i, en veritat us dic, que n'havem quedat tips, el que es diu, ben tips.

Hom s'ha cansat de veure arbres sense fulles, vinyes sense sarments, gossos sense morrelló, dones molt boniques, homenots prenent el sol, com unes sargantanes, i, sobre tot i més que tot, hem vist, tocat i àdhuc menjat! fang; una llei de fang nou, diferent del que acostumen fabricar a Terrassa i Sabadell. Un fang claret, llefiscós, entollat pels carrers que, en tocar-lo tan sols, és d'aquells que s'hi torna, esquitxant-vos de dalt a baix i deixant-vos fets un cartipàs del número u eixit de mans d'un marrec de cinc anys.

Ignoràvem aquesta nova fabricació dels terrassencs i sabadellencs que, pel que es comprèn s'han fet article especial per a la exportació al major, car ne disposen de grans stocks.

No dubtem pas que tindrà molta acceptació aital novetat apropiada per empastifar i embrutar-ho tot. El que no entenem és la forma com podran re-

metre-la, puix ni els fardells ni les caixes serveixen per això.

Per fer una bona neteja de fang, llot i la respectiva pudor no hi ha res tan apropiat com les mangues i abundor de líquid desinfectant.

Malauradament escasseja l'aigua, i el fang, llot i tota la brutícia hi serà per molt de temps si no ens espavilem o la Providència no ens afavoreix amb una plujada que tot s'ho emmeni enllà, ben lluny, fins a no veure's per un mai més.

Mentre així no sigui renunciem fer cap nova passejada per terres del Vallès, puix no hem oblidat que la netedat és mitja vida i hi ha passejades de les quals hom surt tanmateix massa passejat.

FLENDI

RESPONEM

(No tornem els originals)

Serrall.—No és possible.

T. de P.—Heu fet tard; ja ens ho havien dut.

Bohemi.—Ja veurem.

Ku-Ka.—No és prou fera.

Fregit.—Veurem, veurem.

S. A. S.—No fa per casa.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

APARELLS I ACCESSORIS

PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

VENDA AL MAJOR I DETALL

CARRER CANUDA, n.ºs 45 i 47

— B A R C E L O N A —

DIPOSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

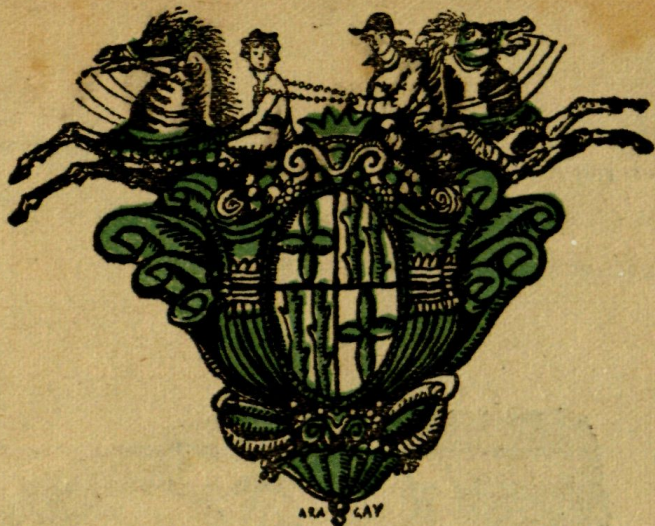
*Podeu adquirir el
primer volum de*
EL BORINOT
enquadernat

*(mig any)
a les llibreries.*

PREU 20 PESSETES

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

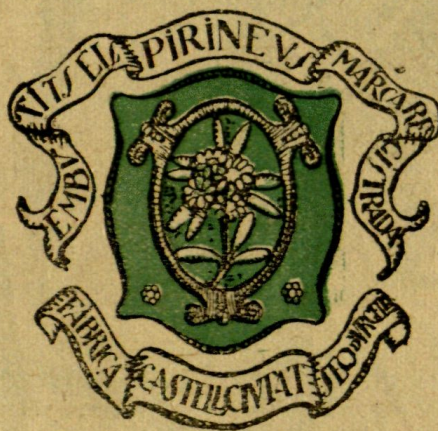
JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1573-A

BARCELONA

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

UB
Comunicació
i Hemeroteca General

Castel·liciutat

(Seu d'Urgell)

EL BORINOT

Any III-Núm. 64

12 febrer 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

SETMANARI D'HUMOR

20 ems.

Ell: — Oh! si l'hagués coneguda vint anys enrera!

Ella: — Què n'hauria fet, d'una nena de dos anys?